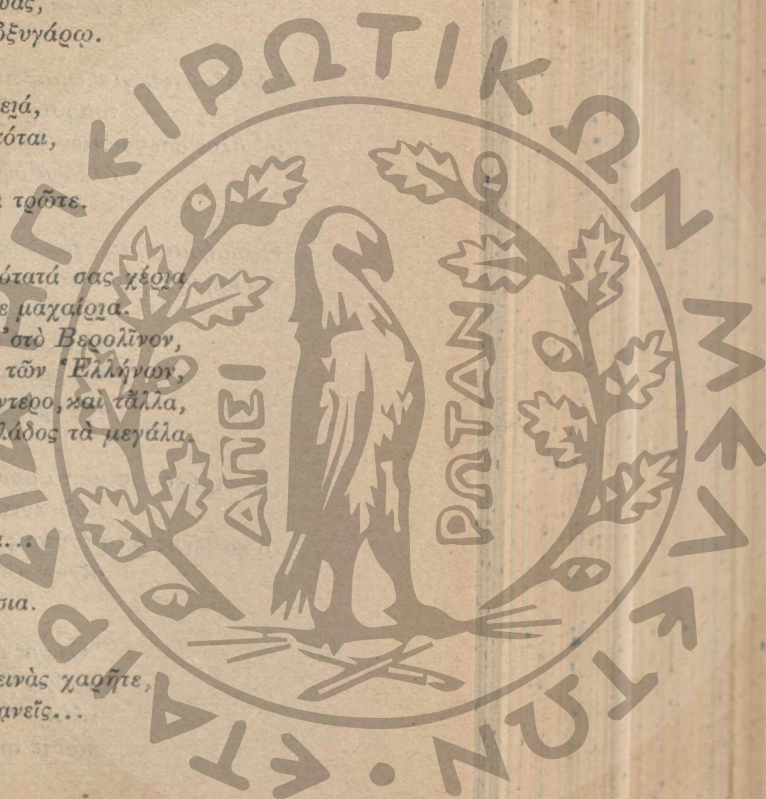

τρώγων σπληνάντερο κανείς
μὲ πνεῦμ' ἀρχαῖον ἀληθὺς καὶ νέον ἐμφορεῖται.

Εἰς ἤχους φουσαριόνας, λαγούτου καὶ λαντέρνας
ἐγνωσθῆτε μουσικὴν Τερπάνδρων θαυμασίαν,
καὶ ρετινάτο πίνοντες τῆς καθεμῆς ταβέρνας
τῶν Ὀλυμπίων μέμνησθε τὴν πρότην ἀμβροσίαν.

Ἀποθανύμαστε σ' ἐμᾶς
τῶν προπατόρων θήκας,
τοῦ Πραξιτέλους προτομᾶς,
τοῦ Παιωνίου νίκας.

Ὑμνήσατε τῶν διεθνῶν ἀγῶνων τὴν Ἑλλάδα,
καὶ χωριστὰ κ' ἀπὸ κοινοῦ
ρεμβάσατε στοῦ Κολωνοῦ
τὴν ἄβατον φυλλάδα,
ἐνθ' ἀηδὼν μινύρεται τὰ μάλιστα λιγεῖα
καὶ κλαίει τοὺς προσμένοντας νὰ πάρουν Ὑπουργεῖα.

Κυτιάξετε μετὰ χαρᾶς
καὶ νέας κληρονομίας,
ποῦ τρέχουν εἰς τὰς ἀγορὰς
καὶ ρέβουν τοὺς ἐμπόρους.

Κι' ἡ πεπλοφόρος ἡ ξανθὴ κι' ἡ φλογερὰ μαυροῦκα
γαμβροὺς γυρεύουν ἐμμανεῖς,
καὶ δέονται γονυκλινεῖς
πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ βροῦν κανένα Δοῦκα.

Εἶδοι συμπάντων τῶν σοφῶν
κι' ἐγκρίτων ἀρχαιοδιδασκάλων,
τῶν Ἰταλῶν, τῶν Γερμανῶν, τῶν Σουηδῶν, τῶν Γάλλων,
ποῦ χάσκουν γὰρ κολώναις,
καὶ γὰρ τσαρουχία φτερωτὰ σταναρετῶν μεγάλων
καὶ τσαρουχοβελόναις.

Ἀπολαύσατε μαζί μας πανηγύρεις καὶ θαλάσσιες
τσαρουχάδων δοξασιμένους,
κι' ὅλοι σπεύσωμεν δρομαῖοι σὶν νὰν τῆς Φιγαλίας,
ἀλλὰ μ' ἐπιβλὴν γραμμένον.

Θεωρήσατε μαζί μας κοπροστέφανον κοιλιάδα,
θεωρήσατε μαζί μας τοῦ πολέμου τὴν Ἑλλάδα,
μὰ καὶ τὴν εἰρηνηκὴν
μὲ τὰ δειπνα, μὲ τοὺς κόμους,
καὶ σοφίαν κυνικὴν
περιτρέχουσιν τοὺς δρόμους.

Νὰ κι' ἐκεῖνος μὲ τὸ μούσι, νὰ κι' αὐτὸς ὁ τραγογένης,
ποῦ κυτᾷ τοὺς οὐρανοὺς...
ὁ καϊθένας ἀπὸ τούτους εἶναι κι' ἕνας Διογένης
δίχως πίδους καὶ φανούς.

Ὅπως ἄστυ προσφιλές,
ποῦχει γ' ἄρματα τὰ κάρρα...
νὰ κι' ὁ θεῖος Σακουλές,
δῶστε του καμμιὰ δεκάρα,

Γιὰ κυτιάξετε κλεινοὺς
χασομέρηδες συγχρόνους
σὲ τραπέζια καφφενείων,

Καὶ θὰ τρέξῃ κάθε νοῦς
πρὸς τὰς ἱερὰς τὰς ὁνοὺς
τῶν ἀρχαίων Πρυτανείων.

Ἄν θέλετε ρητορικὴν τῶν παλαιῶν ρητόρων,
ἂν Δημοσθένην θέλετε κι' Αἰσχίνην καὶ Λυσίαν,
παντοῦ θὰ βροῖτε ρήτορας λαλοῦντας κατὰ κόρον,
ὅπου θὰ πάθ' ἡ γλῶσσα των ἀπὸ παραλυσίαν.

Θαυμάσατε σ' ἀγάλματα τὴν ἀναιδῆ γυμνότητα
περικαλλῶν προπάππων,
ἀλλὰ καὶ τὴν αἰδήμονα καὶ σκεπαστὴν σεμνότητα
σημερινῶν Πριόπων.

Ποῦ τὴν σήμερον Φειδίας, ποῦ καὶ μάρμαρον καὶ λίθος,
ἄξιος ν' ἀποτυπώσῃ νέων ἡμιθέων πληθός;
Φάτε πῆτε, σταυραδέλφια, καὶ μαζί μας... ἄντε νιέ,
χαῖρε, Βίχλερ, Βιλαμόβιτς, Κολινθόν, Μαλούκ, Ραντέ,
χαῖρε, Κούρτσσεργκερ, Οὐσπένσκιν, Γκάροδενς Ρόμπερτ, Μ...
τὴν Ἑλλάδα πέρα πέρα μεθ' ὑμῶν διαπερῶ.

Χαιρετῶ τοὺς φίλους Ἀγγλους... πρὸς δὲ ὁρχήσεις ἐγερθῆτε
καὶ τὸν Βύρωνα τὸν Λόρδον πρὸς σιγὴν ἐνθυμηθῆτε,
μὰ καὶ τὰς στροφὰς ἐκεῖνας,
ποῦ γραφεὶ γὰρ τὰς Ἀθήνας.

Ἐτέρων δὲ σόμμερ γυλὶς δὲμ γρεῖ
μπατὶ ὅλ' ἐκσέπτι δὲρ σὰν ἰς σέτ.

Ἀηλαδὴ περὶ τῆς χώρας ὁμιλεῖ τῶν Ἀθηνῶν
πῶς καὶ τὴν ἀκόμη θέρους τὴν χρυσοῦ παντοεινόν,
ὅμως ἔδυσαν τὰ πάντα, πλὴν τοῦ λάμποντος ἡλίου,
καὶ τοῦ γέροντος τῆς Κορδόνας, μόνου ζῶντος μεγαλείου.

(Χίαρ, τοῦτέστιν ἄκουσον, φωνάζουν τρεῖς Ἑγγλέζοι,
κι' ὁ Περικλέτης σοβαρὸς καθίσει σὲ τραπέζι,
κι' ὁ νοικοκύρης τὸν κυτᾷ
καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν αὐτά.)

Φ. — Φίλ ἀπ δι κόπ ὅφ γκρέσιαν γουαῖν... μ' πρὸς καὶ
γέμισε τὸ ποτήρι σου μ' Ἑλληνικὸ κρασί.
Βέρι γουέλ... τὸ σοβαρὸν εἰς κόρακας ἐρρέτω
καὶ φρεμ γιουρὸ μάινι τοῦ μέρθ ἀντ μέριμενι, Περικλέτης,
συνεῖθις πρὸς γέλωτα τὸ πνεῦμα κι' εὐθυμίαν
καὶ βλέπε πάντοτε φαιδρὸς τὸν Κεντρικὸν Ταμίαν,
καὶ σὴν λιακάδα ξάπλωνε καὶ πίνε ναργιλέδες...

(Χίαρ, τοῦτέστιν ἄκουσον, φωνάζουν τρεῖς Μυλλαιοὶ.)

Φ. — Μπὲ ἰ τσάιτ ὅφ δι τάιμ, Περικλέτο... δηλαδὴ
ἔσο τοῦ καιροῦ παιδί,
μ' ἄλλους λόγους ἔσο χοῖρος
καθὼς λέγει κι' ὁ Σαῖσπηρς.

Φέρ οὐέλ τσίλντρεν ὅφ σάιανς... μὲ τὰ περὰ τῆς φ...
πηγαίνετε σὲ σπῆττα σας, παιδιὰ τῆς ἐπιστήμης.

καὶ τὴν φυλογένειαν μας παντοῦ, διαλαλήσατε...
σὲ βεβαῖο κι' Ἑλληνιστὶ πῶς ἰδὲν μᾶς ἐνωχλήσατε.

Ἄντ οὐτὸ γουέλ γουέλ κόμ γιου νέξτ γιὰρ ἂ γκέν,
ἡ πατρίς μας δηλαδὴ
καὶ τοῦ χρόνου νὰ σὰς δῇ,
καὶ νὰ φέρετε λεπτὰ, ποῦχει τούτων ἀναγκέν.

Σηφίρετε, σοφίας τέκνα, πρὸς αἰθέρας κυανοῦς...
πάστε καὶ νῦν ἰχ ἴμπε κι' ἀγαπᾶτε τοὺς Γερμανοὺς,
κι' ἂν κι' ἐκεῖνοι σφάλλουν μ' ὅλον τῆς σοφίας των τὸ βάθος,
καίτε ἰστὸν φέλερ, ποῖος εἶναι δίχως λάθος;

Μαῖν γέρε Βιλαμόβιτς, πῶς σὰς φαίνεται κι' ἐδῶ;
νὰ κι' ὁ Κάιζερ ἀκόμα
σὲ δικό μας εἶναι χῶμα...
πῶς ἰχ μέγχε ἰν βόλ ζέεν ἡθελα νὰ τὸν ἰδῶ,
καὶ σὴν Κέρκυρα νὰ τρέξω καὶ νὰ τοῦ φωνάξω χαῖρε,
τί τιμὴ γιὰ μᾶς μεγάλη, ντὰς ἰστὸν ἄντε γκρόσε ξερε.

Πῶς δινοῦσα, μαῖν γέρε, νὰ μὲ δῇ τρομακτικὰ
τὸ μεγάλο του τὸ μάτι,
κι' ἔπειτα νὰ τὸν ἀκούσω νὰ μιλῇ Γερμανικὰ
ὅσον Σκουζὲ τὸν διπλωμάτη,
ποῦ τὰ ξερεὶ καθὼς σύ
καὶ σὰν Γερμανὸς φαρσί.

Πῶς ἡθελα ν' ἀντίκρυζα τὸν Αὐτοκράτορά σας,
ποῦ πάστε τὸ χῶμα μας ὁκεανὸν περάσας,
καὶ νὰ τοῦ πῶ: παραίτησε τὸ κόρδομα' λιγάκι
καὶ σὴν κοιτῶν βρίσκεσαι τοῦ Κόντε τοῦ Γεωργάκη,
ποῦ βασιλεὺς κραταῖος, καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοῦ κάμης,
θὰ βροῦν' δικοὶ του βουλευταῖ,
πλὴν μάθε, Καῖσαρ λατρευτέ,
πῶς εἶναι τιμὴ ἀκούσων τῆς ἐκλογῆς τῆς Σάμης.

Τότε, χέρε ντόκτορ, ἀπὸ μέ, γνωστὴν φρενοφυλλάδα,
θὰ μάθαινε κι' ἐκεῖνος
πῶς δύο νῆσοι δοξασταὶ λαμπρόνουν τὴν Ἑλλάδα,
ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τήνος.

Χαιρετῶ τὸν Βιλαμόβιτς, κορυφαῖον Γερμανόν,
τῆς ἀρχαίας Ὀρεστείας διασκευαστὴν δεινόν.
Κι' ἐδῶ πέρα, μαῖν ντόκτορ, ποῦ σφῆρ σφοιγὰ παιδεία,
τοῦ περικλεοῦς Αἰσχύλου παροστὰθ' ἡ τραγωδία.

Κι' ἔγινε τότε ξαφνικὰ κι' ἡ πόλις ἐδονεῖτο,
κι' ὁ δυστυχὴς ὁ τραγογένης, ποῦ τότε σὶν καιρό του,
καθὼς γνωρίζετε καὶ σεις, εἰδωλολάτρης ἦτο,
δὲν ἔπαυε καὶ μὲ τὰ δαδὸ νὰ κἀν τὸν σταυρό του.

Καὶ σὲ τέκνα τῆς Γαλλίας τὰ παμφίλτα λαῖα,
καὶ φωνάζω: μὴ μεροῖ
ὅσον Ὀμὸλ καὶ ὅσον Ὀλλῶ,
ποῦ μὲ βλέπουνε χαροῖ.

Ὅσον Ὀμὸλ ὁμολόγοι
πῶς ἀγάλλομαι κι' ἐγὼ
βλέπον γύρω μου σοφὰς
τῆς Γαλλίας κορυφὰς...
μελετᾶτε τὰς γαράς,
ἔτε πρὸς ἀνασκαφὰς.

Π. — Πάρτε πᾶ νὰ μὴν τῆς φᾶς.

Φ. — Φέρετε Γαλλικὸ κρασί
καὶ πᾶρ λὰ καὶ πᾶρ ἰοί
κάμειτέ μας συμμετόχους τῆς λεπτῆς σας τῆς παιδείας,
κι' ὁ κλεινὸς ὁ Καββαδίας.

μὲ Φραντζέζικα σπονδαῖα καὶ μὲ Γαλλικὴ λαλιὰ
συνταράττει τὸ Σαῖν-Κλοῦ,
συγκινεῖ τοὺς Γάλλους ὄλους, καὶ πρὸ πάντων τὰ γαλιὰ,
καὶ φωνάζουν κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Γιὰ τοὺς φίλους μας τοὺς Γάλλους ἀν'ρωτήσετε κ' ἐμέ,
ροητεύομαι μαζί τ'ων, ἤγουν ζέ σουτ'σαρμέ.
Βιβ'λά Φράνς... κ' ἐμ' τοὺς Γάλλους, πῶς μ' ἀρέσει τὸ Παρί,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ὄλους ἐν μορσὸ σπληνατερί.

Π. — "Αχ! πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ σ' τὸ Παρίσι νὰ συντροφώω
μὲ τῶν νέων μαλλιαρῶν τὸν μεγάλο γλωσσολόγο,
τὸν κὺρ Γιάννη δηλονότι, τὸν σοφὸ τὸν Παρισιάνο,
κ' ἀπ' ἐκεῖ κ' ἐγὼ μαζί του νέα γλῶσσα νὰ σᾶς κάνω.
Πῶς μ' ἀρέσει κάθε Γάλλος, ἢ σοφὸς ἢ παππουτισῆς,
καὶ προσφέρω τώρα σ' ὄλους ἐν μορσὸ κοκορετοῖς

Φ. — Φέριτε, παιδιὰ, τὸν ταμπουρά, φέριτε καὶ τὸ μπουζούκι,
βάλτε νὰ πῶ πρὸς χάριν σας, βάλτε νὰ γίνω τάπα...
μὰ τώρα χαίρων χαιρετῶ καὶ τὸν σιγῶρ Μαροῦκι,
τὸν μέγαν ἀντιπρόσωπον τοῦ προσφιλοῦς μας Πάπα.

Ντέλλ' ἐστρουτζόνε πούμπλικα μινίστρο Καραπάνο,
ποῦ σὰν κ' αὐτὸν δὲν ἔχετε μῆτε σ' τὸ Βατικάνο.
Κ' ὁ Φίλιος εἶναι φίλιο ντὶ ἀρκεολοτζία,
ποῦ λάμπει σ' τὴ Γραισιὰ.

Λάμπρος ρετὸρ μανίφικο κόλλα κατένα ἰν κόλλο.
Π. — "Ονόματα κακέμφата μὴ λές, παλγοχαχόλο,
τάλια ἐνιμ νόμινα ἐτ νὸς μαλενικούντουρ
ἐτ' Εουρόπε Γκρέτσιαμ ἱμμόντισε μινούντουρ.

Φ. — Δὰ πρὸς βετοῦσι ἀντικιὰ πῆνα ντὶ γκλόρια ἐ ντὶ ἀννι
ἰλ βέκκιο ντέλλε τάβολε μινίστρο Ντεληγιάννη.
Μίο Μαροῦκι φίλιτε, σταλμέν' ἐκ τοῦ Ποντίφηκος,
αὐτὸς ὁ τόπος ὁ λαμπρός, ὁ τόπος ὁ μανίφικος,
δὲν βάζει σ' τὸ κεφάλι του ποτὲ κανέν' ἀφέντη,
καὶ πάντα τὰ μνημεῖα μας, ἰ νόστρι μονονμέντι
σὸν μπέλλι, σὸν μανίφισι, μὰ σέντοιο λ' οὐρίνα.
Π. — Προσβάλλουν δὲ συγχότατα τὴν κλασικὴν μας ρίνα.

Φ. — Αὐτὰ τὴν γῆν μας ἔκαμαν νομισματοκοπεῖον...
φᾶτε τὴν πῆτα τοῦ Σπαροῦ, ποῦναι κολοκυνθένια,
καὶ πάλιν βεβαιώσετε τὸν δέκατον τὸν Ἰῖον
ὅτι βαστοῦμε πάντοτε τὸν Πάτ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Καὶ νῦν τοὺς Ρώσσους χαιρετῶ... ζὰ ζδράβιε σ' τὴν ὑγείᾳ σας...
μ' ἀρέσουν ἢ ζακούσκαῖς σας, τὰ τσάγια, τὰ φαγά σας...
Ζὰ ζδράβιε ἰς κούστ'βα σήμερα καὶ γκορεσεσκότ' πῆλι,
ζήτω τοῦτέσι ἢ τέχνη μας κ' ἐκεῖν' ἢ σκόνη, φίλοι.

"Ας χαιρῶν κάθε Ρώσος μας καὶ κάθεμὰ Ρωσσίς,
καὶ δρέψετε μαζί μ' ἐμᾶς μυρτιάς καὶ δάφνης κλάδους...
σ' ἡάπκαμ ζακιντάμε φωνάζατε καὶ σείς
γιὰ τοὺς φρικτοὺς Ἰάπωνας καὶ τοὺς παλγο — Μικιάδους,
ἤγουν πῶς θὰ τοὺς βάλετε μ' προσιὰ μὲ τὰ καλπάκια,
μὰ τοὺς λευκοὺς οἱ κίτρινοι τοὺς ἔκαναν παπάκια
κ' οἱ τεντζερέδες κύλισαν καὶ βροῆκαν τὰ καπάκια.

Ζὰ ζδράβιε, Γκοσποντάροι μας... ἄς παῖξ' ἢ μουσική...
θέλω μεθύσι Ρούσσικο... πὰ ρούσικ νιπονιμάτ...
καὶ γιὰ τοὺς συμπεθέρους μας φωνάζουν μερικοὶ
πῶς θὰ νικήσουν σὰν κ' ἐμᾶς τὸν κόκκινον τὸν Μάν.

* Αρχαιολόγοι προσφιλεῖς, σᾶς εἶδα τελευταῖον
* στοῦ Πεσματζόγλου τὸν χορὸν, σ' τὸ πάγκαλον Ἀκαῖον,
χορὸν παραθαλάσσιον
ἰδεῖν κ' εἰπεῖν θαυμάσιον.

Σᾶς ἀνοιξαν τὴν ὄρεξιν φουρήματα ξεφύρου
καὶ ξεροκαταπίνετε πρὸ τῶν ὠραιότητων,
κ' ἀπέξω σκύλοι μερικοὶ πεινῶντες τοῦ Φαλήρου
φερμάρανε τὰ κόκκαλα πολλῶν ἀρχαιοτήτων.

Πόντιος ἠπλώθη γύρω σας μὲ κύματα χρυσᾶ,
κ' εἶπαν καμπόσοι πῶς ἐγὼ τὰ μάλιστα προθύμως
ἐκ τῶν ἐξόδων τοῦ χοροῦ θὰ δώσω τὰ μισά,
πλὴν τοῦτο τὸ διέψευσα πρὸς ὄλους ἐπισήμως.

Κ' ἵνα παντοῦ στερεωθῇ τοῦ κράτους μας ἡ πίστις
κ' ὁ Καραπάνος ὁ πτωχός, ὁ τῆς Δωδώνης μύστης
ἐξώδεψε πρὸς χάριν σας τὰ μαλλοκεφαλά του
τὰ πτωχικά τῆς Κηφισσιᾶς ἀνοίξας ἑπαυλά του.

Καὶ προσεκληθήσαν πολλὰ
τοῦ κράτους πρόσωπα ἡγήλα,
καὶ βουλευφόροι γὰρ τιμὴ
μὲ τὰς κυρίας των καὶ μή,
κ' ὅλοι χορτάσατε ψωμί
χωρὶς καμμία πληρωμή.

"Εστι δὲ μάλα δοξαστὸν τῆς Κηφισσιᾶς τὸ μέρος,
γιατὶ σ' αὐτὸ δροσιζεται κ' ὁ Κορδονᾶς ὁ γέρος
καὶ κοπανᾷ τὸν Βόρειον χειμῶνα τε καὶ θέρος.

* Ω δυστυχία καὶ τοῦ Συμβούλου,
καὶ νῦν σὲ κήπους καὶ σὲ θαλάμους
εἰπωμεν ὅλοι τὸ τοῦ Κατούλλου:
σέμπερ ἀμέμους, σέμπερ μιμιπάμους.

Σπάστε καὶ τοῦτο, σπάστε κ' ἐκεῖνο,
κ' ὑπὲρ ἀγάπης καὶ τέχνης πίνω
μῖας, παγκοῖνον, κ' ἀδιαιρέτον,
μὰ τῶρ ἀδειάσατε κ' ἕνα ποτήρι
πρὸς χάριν τοῦτον τοῦ Περικλέτου,
ποῦ πέφτει ξύλο γὰρ νὰ μὲ δείξη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἶχα καιρὸ, μωρὸ παιδιὰ, νὰ πᾶν τὸ γνωστὸ
τῆς ραπτικῆς κατάστημα τὸ κορμοξαστοῦ,
τοῦ Γεωργίου τὸ κατάστημα τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε πρωτεύουσίου,
καὶ στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν φεγγοβολεῖ καὶ λάμπει
κ' ὅποιος τὸ βλέπει σταματᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπη:
Τὰ χελιδόνα, βοὲ παιδιὰ, μᾶς ἤλθαν τὰ Μαργαρίτα
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ ρούχα τὰ νοξήματα.
Τὰ χελιδόνα κελαιδοῦν καὶ τῆς φαλαῖς των στήνουν,
κ' ὅσοι μ' ἐλπὶδα τρέφονται πῶς ἔχουν γοῖ θὰ γίνουν
ἄς σπένδουν σ' τὸ κατάστημα τοῦ Γεωργίου μὲ παρὰ
νὰ καταλάβουν τί θὰ πῇ βελάδα μὰ πορὰ.
Εἶναι τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γιὰ τὸ μπόι γίγαντις καὶ γιὰ τὸ μπόι νάνον.